

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/678/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2114227285
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Magdaléna Krajčovičová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2016:2114227285.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Magdaléna Krajčovičová a členov senátu: JUDr. Andrea Dudášová a JUDr. Martin Holíč, v právnej veci navrhovateľa: Mgr. P. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. XXX/XX, M., zastúpený: JAVOR - TOKÁR advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Stará Vajnorská cesta 37, Bratislava, IČO: 36 264 750, proti odporcovi: KOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, IČO: 00 585 441, so sídlom Štefanovičova 4, Bratislava, o zaplatenie zvýšenej náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 32.721,- Eur, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Trnava, č.k. 24C/79/2014-75 zo dňa 25.03.2015, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom prvostupňový súd návrh navrhovateľa zamietol a odporcovi náhradu trov konania nepriznal. Rozhodnutie odôvodnil s použitím § 420 ods. 1, § 822, § 823 Občianskeho zákonníka, § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení, § 444 Občianskeho zákonníka, § 5 ods. 1, 2, 4, 5, § 6 ods. 1, 2 a 3, § 8 ods. 4 zákona č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia, § 3 ods. 1, § 100 ods. 1 prvá veta, § 102, § 106 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka a vecne tým, že z vykonaného dokazovania súd mal za preukázané, že pri dopravnej nehode dňa 13.01.2010 bola spôsobená škoda na zdraví navrhovateľa a to v rozsahu ťažkej ujmy na zdraví. Pasívne legitimovaným je odporca a to v zmysle § 15 ods. 1 ZoPZP, podľa ktorého je poškodený navrhovateľ oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi (odporcovi), čo v danom konaní nebolo sporným. Pokiaľ ide o navrhovateľom uplatnený nárok na zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia o 50%, ktorý nárok je predmetom konania, tento súd považoval za premlčaný.

Sťaženie spoločenského uplatnenia vzniká v čase, keď je možné zdravotný stav poškodeného považovať za ustálený a kedy je možné posúdiť, aký má zdravotný stav poškodeného preukázateľne nepriaznivé dôsledky pre životné úkony poškodeného. V prípade zhoršenia už ustáleného zdravotného stavu alebo výskytu nových následkov súvisiacich s nehodou navrhovateľa vzniká nový, resp. ďalší nárok na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia, ktorý predtým neexistoval. V konaní však bolo preukázané, čo potvrdil sám navrhovateľ svojou výpoveďou, že od vypracovania znaleckých posudkov nedošlo k zmene zdravotného stavu (odpoveď navrhovateľa na otázku sudkyne, zápisnica o pojednávaní zo dňa 23.05.2013).

Keďže odporca vzniesol námietku premlčania, súd sa musel najprv s touto skutočnosťou vysporiadať. Pokiaľ ide o objektívnu premlčaciu dobu, v zmysle § 106 ods. 2 Občianskeho zákonníka (ďalej „OZ“) táto vôbec neplatí v prípade práva na náhradu škody spôsobenej na zdraví. Pri tomto práve sa uplatní iba subjektívna 2-ročná premlčacia doba, ktorá v zmysle § 106 ods. 1 OZ začína plynúť od

okamihu, keď sa poškodený dozvie o škode a kto za ňu zodpovedá. Súdna prax sa pritom, pokiaľ ide o škodu na zdraví, ustálila na takom výklade, že pojem „dozvie sa o škode“ vyjadruje nielen vedomosť poškodeného o protiprávnom úkone alebo o udalosti, ktorou bola škoda spôsobená, ale aj o tom, že mu vznikla ujma určitého druhu a rozsahu, ktorú možno objektívne vyjadriť, teda vyčíslieť v peniazoch (porovnaj napr. rozhodnutie NS ČR zo dňa 30.04.2002 sp. zn. 33Odo 477/2001). Pri škode spočívajúcej v bolesti a sťažení spoločenského uplatnenia sa poškodený dozvie o škode až v čase, kedy možno objektívne vykonať bodové ohodnotenie bolesti a sťaženia jeho spoločenského uplatnenia, lebo až vtedy má poškodený k dispozícii skutkové okolnosti, z ktorých môže škodu, resp. jej rozsah zistiť. Pokiaľ sa posudzuje začiatok subjektívnej lehoty, ten je väčšinou stanovený pri bolestnom na deň nehody a pri sťažení spoločenského uplatnenia na okamžik, keď sa ustálili následky nehody a kedy je v zmysle § 8 ods. 4 zák. č. 437/2004 Z.z. možné vydať lekársky posudok (pri vážnejších poškodeniach zdravia spravidla až po uplynutí jedného roka od poškodenia na zdraví), pričom súd poukazuje napr. na rozhodnutie NS ČR zo dňa 13.07.2001 sp. zn. 25Cdo 1169/2000. V prejednávanom prípade začala teda premlčacia doba na uplatnenie práva na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia navrhovateľovi plynúť odo dňa 05.06.2011, kedy bol vypracovaný prvý znalecký posudok a kedy súd považoval zdravotný stav navrhovateľa za ustálený, a uplynula dňa 05.06.2013 (streda). Pokiaľ by súd počítal premlčaciu dobu odo dňa vypracovania druhého znaleckého posudku, t.j. odo dňa 25.04.2012, premlčacia doba by uplynula dňom 25.04.2014 (piatok), pričom návrh navrhovateľ podal až po uplynutí premlčacej doby, t.j. 28.10.2014.

Súd sa nestotožnil s názorom navrhovateľa o použití § 102 OZ. Pri práve na náhradu škody treba použiť osobitné ustanovenie (§ 106 OZ). Ustanovenie § 102 OZ sa použije napríklad pri právach zo záruky, keď príslušné právo treba najprv uplatniť u dodávateľa. Je pravdou, že poškodený je oprávnený uplatniť nárok na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia na súde, ak sa podal návrh na uzatvorenie dohody a do troch mesiacov od jeho podania sa neuzatvorila dohoda a neuspokojili sa nároky poškodeného. Toto ustanovenie však ukladá len povinnosť poškodeného obrátiť sa najprv na odporcu a pokiaľ by tak neučinil, súd by žalobu považoval za predčasne podanú. Avšak podanie návrhu na uzatvorenie dohody podľa názoru súdu nemá žiaden vplyv na začiatok plynutia premlčacej doby. To by tak navrhovateľ mohol kedykoľvek si sám určiť začiatok plynutia premlčacej doby a to podaním návrhu na uzatvorenie dohody u poisťovateľa, keďže lehota na podanie návrhu poškodeného u poisťovateľa nie je žiadnym predpisom stanovená.

Nakoľko súd zistil, že uplatnený nárok je premlčaný, uprednostňujúc hľadisko procesnej ekonomie bližšie neskúmal ďalej existenciu subjektívneho práva navrhovateľa. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov súd návrh navrhovateľa zamietol.

S poukazom na § 151 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p. o náhrade trov konania súd rozhodol a to tak, že plne úspešnému odporcovi náhradu trov konania nepriznal, nakoľko náhradu trov konania výslovne nežiadal a z obsahu spisu mu žiadne trovy konania ani nevyplyvajú.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie navrhovateľ prostredníctvom právneho zástupcu namietajúc, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

V prvom rade uviedol, že nesúhlasí so záverom súdu prvého stupňa, že uplatnený nárok je premlčaný a preto vzhľadom na vznesenú námietku premlčania odporcom návrh zamietol. Namietal, že súd prvého stupňa svoj rozsudok v súlade s § 157 ods. 2 O.s.p. dostatočne neodôvodnil a preto rozsudok súdu prvého stupňa je nepreskúmateľný, čím mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, čo zakladá vadu konania podľa § 205 ods. 2 písm. a) v spojení s § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p., pretože sa mu upiera možnosť náležite skutkovo a právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci opravných prostriedkov. Súd v odôvodnení napadnutého rozsudku hodnotil, kedy sa premlčalo právo navrhovateľa na náhradu škody na zdraví spočívajúce v sťažení spoločenského uplatnenia, keď skutkový stav vyhodnotil tak, že navrhovateľovi uplynula premlčacia doba na uplatnenie práva na náhradu sťaženia spoločenského uplatnenia dňa 05.06.2013. Poukázal na to, že náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia bola žalobcovi zaplatená už dňa 13.12.2014, teda v čase rozhodovania súdu toto právo navrhovateľa na náhradu sťaženia spoločenského uplatnenia už zaniklo splnením. Navrhovateľ sa podaným návrhom domáhal zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia podľa § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z.z. Právo domáhať sa takéhoto zvýšenia náhrady sťaženia spoločenského uplatnenia poškodenému nevzniká iba tak samo o sebe, tzn. nevzniká každému, kto utrpí škodu na zdraví v podobe sťaženia spoločenského uplatnenia. Takéto právo má len ten poškodený, u ktorého sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa a takýmito dôvodmi hodnými osobitného zreteľa je napr. invalidita. Možno preto uzavrieť, že na jednej strane sa poškodený nemôže začať domáhať zvýšenia

sťaženia spoločenského uplatnenia predtým, ako je u neho možné vykonať po ustálení jeho zdravotného stavu bodové hodnotenie preukázateľne nepriaznivých následkov škodovej udalosti pre jeho životné úkony, na uspokojovanie jeho životných a spoločenských potrieb alebo na plnenie jeho spoločenských úloh. Na druhej strane sa však zvýšenia sťaženia spoločenského uplatnenia môže domáhať až potom, ako na jeho strane vzniknú dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré odôvodňujú zvýšenie už objektívne vykonateľného bodového ohodnotenia sťaženia spoločenského uplatnenia. Poškodený sa teda môže dozvedieť o výške škody na zdraví spočívajúcej v sťažení jeho spoločenského uplatnenia podľa bodového ohodnotenia ako aj o vzniku práva na zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia najskôr okamihom, keď možno po prvýkrát objektívne vykonať bodové ohodnotenie sťaženia spoločenského uplatnenia, pričom však okamih, kedy sa dozvie o škode o jej vzniku je viazaný na dve rozdielne skutočnosti. V prvom rade je to možnosť objektívne vykonať bodové hodnotenie preukázateľne nepriaznivých následkov pre jeho životné úkony na uspokojovanie jeho životných a spoločenských potrieb alebo na plnenie jeho spoločenských úloh a v druhom prípade, je to existencia dôvodov hodných osobitného zreteľa napr. priznanie invalidity, ktoré odôvodňujú zvýšenie už objektívne vykonateľného bodového ohodnotenia. Pokiaľ súd prvého stupňa vyhodnocoval námietku premičania mal najprv vyhodnocovať, či navrhovateľovi vôbec vzniklo právo domáhať sa zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia podľa § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z.z., až potom, ako u neho vznikli dôvody hodné osobitného zreteľa. Uviesť, ktoré sú tieto dôvody hodné osobitného zreteľa a v čom spočívajú, kedy vznikli a kedy mohol navrhovateľ objektívne po prvý raz ich existenciu zistiť, či v tom čase už bolo možné objektívne vykonať bodové hodnotenie sťaženia spoločenského uplatnenia a následne až od tohto okamihu vyhodnotiť, že tým dňom navrhovateľovi začala plynúť premičacia lehota. Tým, že súd prvého stupňa opomenul, že na vznik práva domáhať sa náhrady na zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia je potrebná existencia dôvodov hodných osobitného zreteľa, ktoré vôbec ani nepomenoval a ani neuviedol, že podľa jeho názoru právo na zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia podľa § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z.z. vzniká v rovnakom čase, ako vzniká právo na základnú náhradu sťaženia spoločenského uplatnenia, týmto nedostatočne odôvodnil napadnuté rozhodnutie, ktoré v navrhovateľovi vyvoláva dojem, ako by súd hodnotil, že sa mu premičalo právo na plnenie, ktorého sa vôbec nedomáhal a ktoré už zaniklo splnením.

Po druhé namietal nesprávne právne posúdenie veci. Súd prvého stupňa na danú vec neaplikoval právnu normu uvedenú v § 102 Občianskeho zákonníka, čo malo za následok nesprávnosť jeho rozhodnutia vo veci samej. Uvedené odôvodnil tým, že ust. § 102 Občianskeho zákonníka sa použije napr. pri právach zo záruky, keď príslušné právo treba najprv uplatniť u dodávateľa. Je pravdou, že poškodený je oprávnený uplatniť nárok na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia na súde, ak sa podal návrh na uzatvorenie dohody a do troch mesiacov od jeho podania sa neuzatvorila dohoda a neuspokojili sa nároky poškodeného. Toto ustanovenie však ukladá len povinnosť poškodeného obrátiť sa najprv na odporcu a pokiaľ by tak neučinil, súd by návrh považoval za predčasne podaný. Avšak podanie návrhu na uzatvorenie dohody podľa súdu nemá žiaden vplyv na začiatok plynutia premičacej doby. Takéto odôvodnenie neaplikácie § 102 Občianskeho zákonníka považuje za nedostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Namietal, že nie je možné vylúčiť aplikáciu ust. § 102 Občianskeho zákonníka z dôvodu, že premičanie práva na náhradu škody je upravené výlučne v § 106 Občianskeho zákonníka, ktoré ustanovenie predstavuje výlučnú a komplexnú úpravu premičania práva na náhradu škody. Navrhovateľ sa domáha žalovaného práva na náhradu škody od odporcu z titulu osobitnej zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou dopravných prostriedkov podľa § 427 Občianskeho zákonníka. V prípadoch osobitnej zodpovednosti za škodu sa aplikuje § 102 Občianskeho zákonníka popri § 106 Občianskeho zákonníka. Niet preto argumentu, prečo by nebolo možné v prípadoch osobitnej zodpovednosti za škodu podľa § 102 Občianskeho zákonníka aplikovať popri § 106 Občianskeho zákonníka, práve naopak. V dostupnej literatúre, najmä v komentároch sa aplikácia § 102 Občianskeho zákonníka dáva do súvisu s existenciou prekluzívnej lehoty, ktorej márnym uplynutím právo zaniká. V § 6 ods. 3 zákona č. 437/2004 Z.z. je uvedené, že poškodený je oprávnený uplatniť nárok na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia na súde, ak sa podal návrh na uzatvorenie dohody podľa odseku 1 a do troch mesiacov od jeho podania sa neuzatvorila dohoda podľa odseku 1 a neuspokojili sa nároky poškodeného. Skutočnosť, že zákonodarca na jednej strane ustanovil v § 6 ods. 3 zákona č. 437/2004 Z.z. poškodenému povinnosť najprv svoje právo uplatniť u fyzickej alebo právnickej osoby, čím sa malo predísť vzniku súdnych sporov, na druhej strane opomenul ako tomu je v iných prípadoch ustanoviť lehotu na preklúziu práva, čo nemôže byť na ťarchu navrhovateľa. Takýto postup by bol narušením princípu právnej istoty, nakoľko extenzívnym výkladom nad samotné znenie právnych noriem by bol odstraňovaný pomyslený nedostatok zákonodarcu a súdnou mocou by bola nahrádzaná výlučná zákonodarná právomoc s negatívnym dôsledkom pre subjekty v súkromnoprávnom vzťahu, ktoré takéto

konanie nemôžu predpokladať a očakávať. Súd prvého stupňa teda tým, že bez konkrétnejšieho právneho zdôvodnenia neaplikoval na danú vec § 102 Občianskeho zákonníka s odôvodnením, že tak by si navrhovateľ mohol kedykoľvek sám určiť začiatok plynutia premlčacej doby, jednak svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil, ale zároveň vzhľadom na vyššie uvedené vec aj nesprávne posúdil. Navrhol preto, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Odporca odvolanie nepodal, k doručenému odvolaniu podal písomné vyjadrenie s tým, že v celom rozsahu sa stotožňuje s rozhodnutím súdu prvého stupňa, toto považuje za správne a v súlade s právnymi predpismi. V zmysle ustálenej súdnej praxe je súd povinný v prvom rade skúmať vznesenú námietku premlčania, ktorú v danom prípade odporca vzniesol a práve pre jej dôvodnosť súd návrh zamietol. Zdôraznil, že už na pojednávaní poukázal aj na iné rozhodnutie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 11Co/153/2013 v spojitosti s rozhodnutím Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 1CZ23/1983, podľa ktorého o škode spočívajúcej v sťažení spoločenského uplatnenia sa poškodený dozvie v dobe, kedy možno objektívne vykonať ohodnotenie bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia, lebo už vtedy má poškodený k dispozícii skutkové okolnosti, z ktorých možno škodu zistiť. Podľa § 9 ods. 1 Vyhlášky č. 32/1965 Zb. sa posúdenie bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia vykoná hneď ako je možné považovať zdravotný stav poškodeného za ustálený. Podľa názoru odvolacieho súdu za deň, kedy sa poškodený dozvie o nároku na mimoriadne zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia, s príhľadnutím na to, že už predtým vedel kto za ňu zodpovedá v zmysle § 106 Občianskeho zákonníka je potrebné považovať deň, kedy sú preukázateľné nepriaznivé trvalé následky pre životné úkony poškodeného a to pre jeho životné a spoločenské uplatnenie, tzn. kedy došlo k ustáleniu zdravotného stavu navrhovateľa a kedy je možné objektívne urobiť bodové ohodnotenie sťaženia spoločenského uplatnenia. Poškodenému totiž môže vzniknúť i ďalší nárok na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia a to z dôvodu neskoršieho zhoršenia už ustáleného zdravotného stavu (R 9/1986). Z uvedeným korešponduje i konštantná súdna judikatúra. Najvyšší súd vo svojom rozsudku sp. zn. MC 37/2000 pod R 68/2003 uzavrel, že za deň zistenia bolesti nemožno bez ďalšieho považovať deň ukončenia práceneschopnosti poškodeného, ani deň vyhotovenia posudku o bolestnom, ale okamih ustálenia zdravotného stavu poškodeného. Na uvedené rozhodnutie poukazuje napriek tomu, že v danom prípade súd pri rozhodovaní o mimoriadnom zvýšení odškodnenia sťaženia spoločenského uplatnenia vychádzal z Vyhlášky č. 32/1965 Zb., nakoľko ide o obdobnú úpravu porovnateľnú s prípadmi hodnými osobitného zreteľa podľa zákona č. 437/2004 Z.z. (v oboch prípadoch sa jedná o zvýšenie náhrady sťaženia spoločenského uplatnenia). Okrem toho poukázal aj na rozhodnutie odvolacieho súdu Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Co/12/2011, v ktorom odvolací súd súhlasí s názorom súdu prvého stupňa, že pojem dozvie o škode podľa § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka vyjadruje nielen vedomosť poškodeného o protiprávnom úkone alebo udalosti, ktorou bola škoda spôsobená, ale aj o tom, že vznikla nemajetková ujma určitého druhu a rozsahu, ktorú možno objektívne vyjadriť, vyčíslieť v peniazoch, do takej miery, aby poškodený mohol svoj nárok na náhradu škody uplatniť na súde. Preto správne uzavrel súd prvého stupňa, že nároky žalobkyne sa premlčujú v lehote podľa § 106 ods. 1 aj so zreteľom na odkaz § 15 ods. 2 zákona č. 381/2001 Z.z. Súd prvého stupňa teda správne posúdil premlčanie nároku navrhovateľa aplikujúc § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Nie je možné sa stotožniť s názorom navrhovateľa, že súd mal najprv zistiť dôvody hodné osobitného zreteľa, nakoľko súd uznal nárok za premlčaný. Navrhovateľ už 17.03.2011 prevzal rozhodnutie Lekárskej komisie Ministerstva SR, na základe ktorého bol navrhovateľ uznaný za spôsobilého na výkon štátnej služby policajta s obmedzením. Predmetný žalobný návrh v danej veci bol podaný až dňa 28.10.2014, teda viac ako po troch rokoch. Zástupca navrhovateľa sa ďalej snaží premlčanie nároku aplikovaním § 102 Občianskeho zákonníka zvrátiť. Uvedené ustanovenie chráni účastníka právneho vzťahu v prípadoch, keď dochádza k preklúzii práva neuplatnením nároku, nakoľko odo dňa uplatnenia nároku začína plynúť premlčacia lehota a nedôjde k preklúzii práva. V prípade, že dôjde k preklúzii práva, nemožno už ďalej aplikovať ustanovenia o premlčaní, nakoľko dôjde k zániku práva. V prípadoch, keď uplatnenie u iného subjektu nie je podmienené zánikom práva, ust. § 102 Občianskeho zákonníka o predbežnom uplatnení práva u iného subjektu sa nepoužije a právo je potrebné uplatniť priamo na súde. Poukázal na § 6 ods. 3 zákona č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia, podľa ktorého poškodený je oprávnený uplatniť nárok na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia na súde, ak sa podal návrh na uzatvorenie dohody podľa odseku 1 a do troch mesiacov od jeho podania sa neuzatvorila dohoda podľa odseku 1 a neuspokojili sa nároky poškodeného. V danom prípade zákon hovorí o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia a nie výslovne o zvýšení náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia najviac o 50% v zmysle § 5 ods. 5 uvedeného zákona. Vzhľadom k tejto skutočnosti má za to, že odôvodnenie súdu prvého stupňa je dostatočné a určité, a z jeho obsahu

vyplýva, že súd posudzoval zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia. Z ustáleného výkladu § 102 Občianskeho zákonníka je zrejmé, že sa spája s ustanoveniami Občianskeho zákonníka, v ktorých sa výslovne uvádza preklúzia nároku v prípade neuplatnenie u stanoveného subjektu. V § 6 ods. 3 zákona č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia sa však preklúzia nároku neuvádza. Uvedené ustanovenie teda má za úlohu odbremeniť súdy od neopodstatnených žalôb v prípadoch, keď je možné, aby sa poskytovateľ náhrady s poškodeným dohodli o vysporiadaní nároku. Taktiež na základe skúseností odporcu má vplyv na priznanie trov konania úspešnému navrhovateľovi - poškodenému v prípadoch, keď poškodený pred konaním nepodal návrh na uzatvorenie dohody. Avšak v týchto prípadoch súdy nezamietli žalobu z dôvodu jej predčasného podania, len požiadali odporcu o vyjadrenie. Zároveň poukázal i na skutočnosť, že v čase podania návrhu na uzatvorenie dohody odporcovi datovanej zo dňa 18.11.2013 bol nárok navrhovateľa na zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia už premlčaný. Súd teda správne odôvodnil nemožnosť aplikácie § 102 Občianskeho zákonníka na náhradu škody na zdraví, nakoľko podanie návrhu na uzatvorenie dohody nemá žiaden vplyv na začiatok plynutia premlčacej lehoty, nakoľko v takomto prípade by si poškodení sami určili začiatok jej plynutia, čo by bolo v rozpore s princípmi právneho štátu, najmä princípom právnej istoty. V závere poukázal na Nález Ústavného súdu SR sp. zn. II ÚS 537/2011, podľa ktorého všeobecný súd nemôže porušiť základné právo a právo na spravodlivé súdne konanie, ak postupuje v súlade s účinnou právnou normou. Podľa zistenia ústavného súdu v okolnostiach danej veci tak krajský súd postupoval. Ak teda všeobecné súdy v okolnostiach danej veci opierajúc svoje rozhodnutie aj o judikatúru Najvyššieho súdu SR posúdili, že sťažovateľka, ktorá disponovala všetkými informáciami o okolnostiach vzniku škody, ako aj o tom, kto za ňu zodpovedá, avšak svoj nárok si na súde neuplatnila v zákonom stanovenej lehote, pretože sa nedostatočne „starala o svoje práva“, neporušili jej právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru, pretože pri výklade príslušných právnych noriem postupovali ústavne konformným spôsobom tak, že najmä pri výklade § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka nebol narušený účel citovaného článku ústavy a dohovoru. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 O.s.p.), oprávnenou osobou - účastníkom konania (§ 201 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a § 202 O.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 O.s.p.) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 205 ods. 2 písm. d) a f) O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné, keďže napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky na jeho potvrdenie v zmysle § 219 O.s.p.

Pretože odvolací súd preberá súdom prvého stupňa zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie navrhovateľom tvrdeného nároku, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože zdieľa i jeho právny záver vo veci, keď vec i správne právne posúdil, s poukazom na ust. § 219 ods. 2 O.s.p., odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov prvostupňového súdu odchyliť a preto nemôže dať za pravdu odvolateľovi.

Navrhovateľ sa návrhom zo dňa 15.10.2014, doručeným súdu dňa 28.10.2014, domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal odporcu na zaplatenie mu sumy 32.721,- Eur titulom zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia a náhrady trov konania.

Podľa návrhu navrhovateľa dňa 13.01.2010 v čase asi o 6,30 hod. na ceste I. triedy č. 61 v km 56,0 v smere od Trnavy na obec Bučany vodič P. O. viedol motorové vozidlo Iveco Daily s EČ: TT-475DS, pričom sa plne nevenoval vedeniu vozidla a neprispôbil rýchlosť a spôsob jazdy poveternostným podmienkam, stavu a povahe cesty, dôsledkom čoho dostal s vozidlom šmyk a prešiel do protismeru, kde čelne narazil do motorového vozidla navrhovateľa, Ford Mondeo s EČ: HC-494AS. Následkom zrážky sa vozidlo navrhovateľa prevrátilo na strechu do priekopy a utrpel nasledovné zranenia: polytrauma,

krvácanie do mozgových obalov pod tvrdú plenu mozgovú v spánkovej oblasti vľavo, pomliaždenie mozgu v čelovej oblasti vľavo, pomliaždenie mozočku vľavo, poranenie bočného nervu vľavo, zlomeninu krížovej kosti vľavo, zlomeninu čelovej kosti vľavo a hornej čeluste vľavo, klinovej kosti vľavo, spánkovej kosti vľavo, záhlavnej kosti vľavo, ľavej očné, bočného výbežku 7. Krčného stavca vľavo, 10. a 11. rebra vľavo, horného ramienka, lonovej kosti vľavo, trieštivé zlomeniny čelovej dutiny vľavo, prínosovej dutiny vľavo, pomliaždenie pľúc obojstranne, iné pomliaždenia a tržné rany.

Vo veci dopravnej nehody bolo vedené trestné konanie, ktoré bolo ukončené meritórnym rozhodnutím, a to vydaním rozsudku zo dňa 19.10.2010, pod sp. zn. 4T/69/2010, ktorým rozsudkom bol P. O. uznaný vinným zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, 2 písm. a/ Tr. zákona a súd mu uložil trest odňatia slobody v trvaní 10 mesiacov s podmieneným odložením výkonu trestu so skúšobnou dobou 18 mesiacov a taktiež mu bol uložený trest zákaz činnosti viesť motorové vozidlá v trvaní 2 roky. Okrem uvedených trestov bol uvedeným rozsudkom zaviazaný voči navrhovateľovi k náhrade škody vo výške 2.306,94 Eur, ktorú škodu si navrhovateľ riadne a včas uplatnil v trestnom konaní. Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 19.10.2010. Prevádzateľom predmetného motorového vozidla bol W. D., miesto podnikania Boleráz 714 a vozidlo bolo poistené titulom povinného zmluvného poistenia u odporcu.

Listom 18.11.2013 zaslal navrhovateľ odporcovi návrh na uzatvorenie dohody o vyrovnaní podľa § 6 ods. 1 zákona č. 437/2004 Z.z., ktorým požadoval uzatvorenie dohody o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 50% z uplatnenej náhrady z dôvodu hodného osobitného zreteľa podľa § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z.z., nakoľko v dôsledku dopravnej nehody utrpel zranenia, ktoré dlhodobo zmenili jeho schopnosť vykonávať zárobkovú činnosť. Podľa Rozhodnutia posudkovej komisie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky v prieskumnom konaní zameranom na posúdenie zdravotnej spôsobilosti na ďalší výkon štátnej služby podľa § 223 zákona č. 73/1998 Z.z. bola navrhovateľovi určená zdravotná klasifikácia „C“ podľa prílohy nariadenia č. 48/2001, stĺpec III. Nakoľko navrhovateľ ako policajt v štátnej službe utrpel v dôsledku dopravnej nehody zranenia, ktoré dlhodobo zmenili jeho schopnosť naďalej vykonávať dovtedajšiu prácu, bola mu rozhodnutím posudkovej komisie MV SR zmenená pracovná spôsobilosť. Keďže ide o osobitné konanie podľa osobitného predpisu, posudková komisia nestanovila mieru poklesu jeho schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť v porovnaní so zdravou fyzickou osobou, ktorá je podľa jeho názoru viac ako 40% v porovnaní so zdravou fyzickou osobou.

Podľa navrhovateľa sú dané na jeho strane aj ďalšie dôvody hodné osobitného zreteľa pre navýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia. Vyštudoval Akadémiu Policajného zboru s úmyslom venovať sa práci vyšetrovateľa, čo bolo jeho profesionálnym životným cieľom. Nadobudol vysokoškolské vzdelanie, ktoré je úzko špecifikované práve pre potreby Policajného zboru SR, kde sú kladené veľmi prísne nároky na zdravotnú spôsobilosť pre výkon služby. Toto vysokoškolské vzdelanie je mimo oblasti Policajného zboru prakticky nepoužiteľné. V dôsledku následkov na zdravotnom stave po dopravnej nehode navrhovateľovi už v relatívne mladom veku na začiatku kariéry bolo znemožnené sa profesijne uplatniť ako vyšetrovateľ PZ SR a celé jeho vysokoškolské štúdium a úsilie sa stalo zbytočným. Bola mu znemožnená možnosť osobnostného rastu, kariérneho postupu ako aj s tým spojeného rastu platového ohodnotenia. Rovnako tak aj jeho schopnosť zamestnať sa mimo PZ SR je prakticky nulová a v takom prípade by bol vyhodnotený ako invalidný. Všetky uvedené skutočnosti negatívne vplyvajú aj na navrhovateľov psychický stav ako aj na jeho ďalší život.

Odporca na doručený návrh navrhovateľa na uzatvorenie dohody o zvýšení náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia žiadnym spôsobom nereagoval.

Odporca vo svojom vyjadrení zo dňa 28.11.2014 vzniesol námietku premlčania, nakoľko podľa jeho názoru nárok navrhovateľa bol v čase doručenia žalobného návrhu na súd premlčaný. Ďalej uviedol, že k poškodeniu zdravia navrhovateľa došlo dňa 13.01.2010. o sťaženie spoločenského uplatnenia sa poškodený dozvie vtedy, keď škoda na zdraví má preukázateľne nepriaznivé následky pre životné úkony poškodeného, pre uspokojenie jeho zdravotných a spoločenských potrieb alebo pre plnenie jeho spoločenských úloh. Je zrejmé, že u škôd na zdraví platí len subjektívna premlčacia lehota ustanovená v § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Ak sa právo na náhradu škody na zdraví neuplatní v subjektívnej premlčacej dobe, nárok na náhradu škody na zdraví sa premlčí. Navrhovateľ sa o tom, kto zodpovedá za škodu dozvedel najneskôr dňa 19.10.2010, kedy nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť rozhodnutie voči osobe, ktorá škodu spôsobila. O výške škody sa poškodený dozvedel najneskôr v čase, kedy boli

spracovávané znalecké posudky MUDr. Alexandra K?r?cza, PhD. zo dňa 05.06.2011 a MUDr. Denisy Mészárosovej zo dňa 25.04.2012. Premlčacia doba tak uplynula dňa 25.04.2012, pričom žalobný návrh bol podaný až dňa 28.10.2014. V oboch znaleckých posudkoch sa uvádza, že liečenie u navrhovateľa bolo ukončené už dňa 29.03.2011.

Navrhovateľ v odvolaní tvrdí, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu nie je dostatočne odôvodnený v súlade s § 157 ods. 2 O.s.p. a že spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania. Stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Z citovaného ustanovenia vyplýva, že odôvodnenie rozsudku musí byť dostatočne zrozumiteľné, tzn. tak, aby závery súdu boli preskúmateľné.

Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia v zmysle cit. § 157 ods. 2 O.s.p., pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné zásadné otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach.

Odvolací súd považuje napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa za dostatočne odôvodnený a preskúmateľný.

Právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Predmetom konania je náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia navrhovateľa pre dôvody osobitného zreteľa zvýšená o 50% v zmysle § 5 ods. 5 zák. č. 437/2004 Z.z. Pri rozhodovaní o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia v preskúmvanej veci treba vychádzať z právneho predpisu, ktorým je zákon č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 273/1994 Z.z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení Všeobecnej zdravotnej poisťovne a o zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní v znení neskorších predpisov.

V zmysle § 1 tento zákon ustanovuje a/ podmienky priznania a poskytovania náhrady za bolesť a náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia, b/ vydávanie lekárskeho posudku o bolestnom a sťažení spoločenského uplatnenia a jeho náležitosti, c/ zásady na hodnotenie bolesti a zásady na hodnotenie sťaženia spoločenského uplatnenia.

V zmysle § 4 ods. 1 cit. zákona náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia sa poskytuje jednorázovo; musí byť primeraná povahe následkov a ich predpokladanému vývoju, a to v rozsahu, v akom sú obmedzené možnosti poškodeného uplatniť sa v živote a v spoločnosti.

Podľa § 4 ods. 4 cit. zák., ak sa poškodenému už poskytla náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia a vzniklo také zhoršenie následkov, ktorých vývoj sa pri pôvodnom hodnotení následkov nepredpokladal, poškodený má nárok na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške ustanovenej v § 10 ods. 7.

Odškodnenie za sťaženie spoločenského uplatnenia má vo svojej podstate predstavovať náhradu za preukázateľne nepriaznivé dôsledky pre život a životné úkony poškodeného, pre uspokojovanie jeho životných a spoločenských potrieb alebo pre plnenie jeho spoločenských úloh. Sťažením spoločenského

uplatnenia je preto potrebné rozumiť jednak vylúčenie, či obmedzenie účasti poškodeného na plnom osobnom a rodinnom, spoločenskom, politickom, kultúrnom a športovom živote, jednak sťaženie, či dokonca priamo znemožnenie výkonu či voľby povolania, voľbu životného partnera, prípadne možnosti ďalšieho sebavzdelávania (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 28. novembra 2013, sp. zn. 5 Cdo 49/2012).

V prípade sťaženia spoločenského uplatnenia sa odškodnenie poskytuje, ak úraz má preukázateľne nepriaznivé dôsledky pre životné úkony poškodeného a pre uspokojovanie jeho životných a spoločenských potrieb.

K sťaženiu spoločenského uplatnenia teda dochádza, ak následkom úrazu alebo iného poškodenia na zdraví, prípadne zhoršením ich následkov, nastanú v zdravotnom stave poškodeného také zmeny, ktoré majú preukázateľne nepriaznivé dôsledky pre jeho životné úkony.

V danom prípade je nesporné, že predmetom konania nie je náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia, ale nárok na jeho zvýšenie. Nemožno súhlasiť však s argumentáciou navrhovateľa, že k tomu, aby takýto nárok si mohol uplatniť muselo dôjsť k niečomu, tzn. k takému prejavu (následnej zmene) v jeho zdravotnom stave, ktorý takýto nárok odôvodňuje. Aj podľa názoru odvolacieho súdu za rozhodujúci čas je treba aj pri tomto nároku považovať okamih ustálenia zdravotného stavu poškodeného.

Či a aké zmeny v zdravotnom stave dotknutej osoby nastali, je možné zistiť, ak je možné považovať zdravotný stav poškodeného za ustálený, teda v dobe, kedy je možné vykonať jeho posúdenie. Sťaženie spoločenského uplatnenia teda vzniká až v tejto dobe (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 03.10.2011, sp. zn. 6 Cdo 146/201). Aj podľa rozsudku NS ČR 21 Cdo 149/2009 zdravotný stav poškodeného po úraze, chorobe z povolania, alebo inom poškodení na zdraví treba chápať ako jeden celok, z ktorého nie možné jednotlivé čiastkové poškodenia oddeľovať, možno ho považovať za ustálený po skončení kontinuálne prebiehajúcej liečby predpokladaného vývoja následkov zdravotného poškodenia.

Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, ktorý z vykonaného dokazovania hlavne znaleckých posudkov z odboru medicíny, ktoré boli vydané v súlade s postupom upraveným § 8 ods. 4 zák. č. 437/2004 Z.z., vyvodil, že zdravotný stav navrhovateľa bol ustálený v čase vydania znaleckých posudkov, tzn. prvý znalecký posudok zo dňa 05.06.2011 a druhý znalecký posudok 25.04.2012.

Vzhľadom na odporcom vznesenú námietku premlčania sa prvostupňový súd správne prednostne zamerl na posúdenie premlčania navrhovateľom uplatneného nároku.

Podľa § 100 ods. 1 prvá veta Občianskeho zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až § 110).

Podľa § 102 OZ, pri právach, ktoré sa musia najprv uplatniť u fyzickej alebo právnickej osoby začína plynúť premlčacia doba odo dňa, keď sa právo takto uplatnilo.

Premlčanie je možné charakterizovať ako márne uplynutie zákonom určeného času, ktorého dôsledkom je, že právo, ktoré nebolo v určenom čase vykonané sa oslabuje (stáva sa z neho tzv. naturálne právo) a toto právo v spojení s ďalšou právnou skutočnosťou, ktorou je dovolanie sa premlčania nie je možné v zásade priznať. Premlčanie je teda následok kvalifikovaného uplynutia času, ktoré spôsobuje zánik súdnej vymáhateľnosti práva a vzniká tzv. naturálna obligácia. Premlčané právo nie je možné priznať, ak uplynula zákonom určená premlčacia doba, ten, kto je povinný niečo plniť sa dovoľá premlčania, ak k dovolaniu premlčania došlo v konaní na súde alebo na inom orgáne oprávnenom o práve rozhodnúť.

Podľa rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1 Cdo 160/2012 nárok na mimoriadne zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia podľa § 7 ods. 3 vyhlášky č. 32/1965 Zb. o odškodňovaní bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia je právom majetkovej povahy a podlieha premlčaniu v zmysle § 106 Občianskeho zákonníka.

Podľa § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo na náhradu škody sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá. Podľa ods. 2 najneskoršie sa právo

na náhradu škody premlčí za tri roky, a ak ide o škodu spôsobenú úmyselne, za desať rokov odo dňa, keď došlo k udalosti, z ktorej škoda vznikla, to neplatí, ak ide o škodu na zdraví.

Právna úprava vo vyššie citovanom ustanovení je pomerne komplikovaná a to v dôsledku toho, že obsahuje určenie nielen subjektívnej a objektívnej premlčacej doby, ale jej dĺžka je závislá aj od spôsobu vzniku škodnej udalosti, ako aj o druhu spôsobenej škody. V prípade škody na zdraví zákon dokonca objektívnu premlčaciu dobu vôbec neurčuje. Subjektívna premlčacia doba je dvojročná a jej začiatok je daný dňom, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá. Podľa ustálenej judikatúry sa poškodený dozvie o škode vtedy, keď preukázateľne zistí skutkové okolnosti, z ktorých možno odvodiť vznik majetkovej ujmy určitého druhu a rozsahu, ktorú možno natoľko objektívne vyčíslieť v peniazoch, že možno právo na jej náhradu dôvodne uplatniť na súde. (rozsudok Najvyššieho súdu SR 5 Cdo 104/2011)

Sťaženie spoločenského uplatnenia je považované za majetkové právo viazané len na osobu navrhovateľa, ktoré sa premlčuje. Ide o peňažnú satisfakciu, ktorej základom je nemajetková rovina. Vyjadrenie v peniazoch spôsobuje, že ide o osobné právo majetkovej povahy, ktoré sa premlčuje. Charakter majetkového práva viazaného na osobu navrhovateľa má aj mimoriadne zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia. Takýto názor bol vyslovený už aj v predchádzajúcom rozhodnutí Krajského súdu v Trnave v obdobnej veci sp. zn. 11Co/72/2012 zo dňa 25.04.2012. Pre začiatok behu premlčacej doby je teda rozhodujúci okamih, kedy bol ustálený zdravotný stav poškodeného, bolo vykonané ohodnotenie bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia. Tento okamih je rozhodujúci aj pre začiatok plynutia premlčacej lehoty pre uplatnenie nároku na mimoriadne odškodnenie sťaženia spoločenského uplatnenia na súde. Iný je prípad, ak dochádza k dohodovaniu v dôsledku zhoršenia zdravotného stavu poškodeného, pri ktorom je rozhodujúci okamih pre ďalšie uplatnenie nároku a možné ďalšie priznanie mimoriadneho zvýšenia sťaženia spoločenského uplatnenia, čo ale nie je nárok, ktorý je uplatnený v prejednávanej veci.

Právne posúdenie veci súdom prvého stupňa z hľadiska premlčania nároku je správne a odvolací súd sa s ním stotožňuje. Keďže premlčacia doba na uplatnenie predmetného nároku uplynula najneskôr 25.04.2014, pričom návrh navrhovateľa bol na súd podaný až 28.10.2014, nárok si uplatnil po uplynutí premlčacej doby a keďže odporca vzniesol námietku premlčania, predmetný nárok súd nemohol priznať a vzhľadom na hospodárnosť konania nebolo potrebné sa zaoberať ani splnením podmienok navrhovateľom na priznanie uplatneného zvýšenia sťaženia spoločenského uplatnenia.

Základným účelom inštitútu premlčania je pôsobiť na subjekty občianskoprávných vzťahov, aby v primeraných dobách uplatnili svoje práva, nároky a zároveň zabrániť aj tomu, aby povinné osoby neboli po časovo neprimeranej dobe nútené plniť svoje povinnosti. Inštitút premlčania zabraňuje dlhodobému trvaniu práv a im zodpovedajúcim povinnostiam. Prvostupňový súd v súlade so zásadou hospodárnosti správne prednostne posúdil v konaní vznesenú námietku premlčania vzhľadom k tomu, že v prípade jej oprávnenosti takýto postup vedie k rýchlemu vydaniu rozhodnutia vo veci samej bez potreby vykonávania ďalších dôkazov na zistenie výšky uplatneného nároku.

S poukazom na vyššie uvedené zdôvodnenie, odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa, vrátane závislého výroku o náhrade trov konania, osobitne odvolacími dôvodmi nenapadnutého, ako vecne správny, s použitím ust. § 219 O.s.p., potvrdil.

V odvolacom konaní plne úspešnému odporcovi vzniklo podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. právo na náhradu trov konania voči v odvolaní neúspešnému navrhovateľovi. Odporcovi súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože si ich náhradu návrhom v zmysle § 151 ods. 1 O.s.p. neuplatnil.

Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je možné podať odvolanie.